

LBRIS

We know
books

Simona CĂLIN

DÉJÀ-VU

PARTEA a II-a

PREZENTUL

– roman –

Editura PASTEL, Braşov, 2022

Foto coperta 1: pixabay.com

Editat de Editura Pastel Braşov
e-mail: editurapastel@gmail.com
tel: 0733.043.263

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

CĂLIN, SIMONA

Déjà vu : roman / Simona Călin. - Braşov : Pastel, 2020-2022
2 vol.

ISBN 978-606-658-319-0

Partea 2 : Prezentul. - 2022. - Conţine bibliografie. –
ISBN 978-606-658-321-3

821.135.1

Pentru N.,

unul din sufletele pereche

*„Fericirea-i un truc magic,
n-aştept să mi-l facă soarta
Dau paharul peste cap şi rostesc:
Abracadabra.”
(Denis Roabeş)*

cel mai bun lucru din viața Anei, căci însemnase începutul evoluției sale din realitatea fizică. Pe când acum, în această realitate alternativă, Lucian nu mai exista deloc. Și aceasta fusese o consecință a unei alte alegeri pe care Ana o făcuse.

Exista însă altcineva! Și, treptat, condusă de vocea terapeutului, Ana intră într-un alt moment al meditației. Se văzu pe sine, tot cu câțiva ani mai în urmă, nu prea mulți, într-un avion pe ruta Italia-România. Dar nu era singură în acel avion! Ci cu soțul și cu fetița ei. Iar soțul nu era altul decât Nick, iubitul ei actual. Se pare că în urma alegerii pe care o făcuse Ana, ea și Nick se cunoscuseră mult mai devreme decât în realitatea fizică. Și iată că iubirea lor dăduse deja roade căci o micuță de vreo doi anișori, cu părul blond și ochii albaștri, îi însoțea în acel zbor. Cei doi își făceau griji, căci nu știau unde aveau să petreacă următoarea noapte. Plecaseră spre țară, dar nu aveau un loc anume unde să se stabilească. Și, cu această imagine în fața ochilor, Ana trecu ușor spre următorul moment al regresiei.

Erau deja în țară, toți trei, ca o familie. Locuiau în apartamentul mamei Anei. Îi veni în minte momentul în care mama ei, care în realitatea fizică făcuse tot ce îi stătuse în putință să o despartă de Nick, acum, în această realitate alternativă, le ceruse să rămână cu ea, fiind grav bolnavă, și le promisese acoperișul de deasupra capului după moartea ei. Văzu cum toți trei îi alinară cele din urmă zile mamei Anei și cum reușiră, ca o adevărată familie, să creeze starea de armonie perfectă.

„A fost totul atât de frumos, mult mai frumos ca în realitatea fizică de acum, încât, sincer, am vrut să rămân acolo!”, mărturisii Ana grupului, la ieșirea din meditație, când fiecare și-a împărtășit trăirile. Li se explică tuturor la final, de către terapeut, cum afectează consecințele alegerilor pe care le facem fiecare realitate alternativă și cum interferează acestea.

Terminând de spălat vasele, Ana rememorează seara trecută și toată starea de fericire pe care o adusese cu ea. Și, din momentul acela, Ana începu să-și creeze propria realitate...

„Și știi că tot ce am e tot ce fac,
Dar în viață parcă nu-i deloc Interesant.
Sufletul nu se topește, iar eu nu pot să ard,
Dacă în femeie nu-i măcar o coastă de drac.”

„Cauza principală a nefericirii nu este aproape niciodată situația în sine, ci gândurile legate de ea.” (Eckhart Tolle). În timp ce se îndrepta spre muncă, în mintea Anei era prezent acest citat, pe care îl memorase de curând. Seara trecută avusese o discuție cu prietena ei cea mai bună, Amaris, singura, de altfel, cu care își mai împărtășea preocupările acestea „nelumești”:

– Știi, Amaris, mă gândeam de multe ori câtă putere este în gândurile noastre. Îmi dau seama că felul în care gândești legat de un anumit lucru care ți se întâmplă, mai bun sau mai rău, îți poate declanșa starea de fericire sau de nefericire. De fapt, nici nu există bun sau rău, nu există corect sau greșit, există doar gândul nostru creator. De fericire sau de nefericire.

– Da, Ana, ai dreptate, fericirea este în noi, niciodată în jurul nostru. Știi, Dalai Lama spunea că fericirea este un scop tangibil, o aptitudine pe care ne-o putem cultiva prin exercițiu și efort.

– Da, prin gândurile noastre. Pentru că totul începe de la gânduri. Uite, am început de curând o carte: „Conversații cu Dumnezeu” se numește. Tema cărții este despre faptul că noi suntem creatorii propriei noastre vieți, că noi alegem să trăim anumite

experiențe. Nu este ceva predestinat, nu poți să spui: „Așa a vrut Dumnezeu!”. De fapt, Dumnezeu este în noi, suntem *egalii* lui Dumnezeu, ca să spun așa. Știu că în lumea de azi asta ar părea o blasfemie, dar chiar religiile spun asta, că am fost creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”!¹

– Da, înțeleg, adică omul este esența acelei inteligențe superioare care ghidează Universul și pe care noi, oamenii, am numit-o Dumnezeu, nu-i așa?

– Da, așa este! Acea „inteligentă” despre care vorbeai ne-a făcut din același material. Asta înseamnă că avem inclusiv acea putere creatoare pe care o are și Dumnezeu. Știu că și asta ar părea o blasfemie, dar uite ce zice Neale Donald Walsch, autorul cărții despre care spuneam, în legătură cu asta:

„Procesul de creație începe cu gândul – o idee, un concept, o vizualizare. Tot ceea ce vezi a fost cândva ideea cuiva. Nimic nu există în lumea ta care nu a existat mai întâi ca un gând pur.

Acest adevăr se aplică și Universului.

Gândul este primul nivel de creație.

Apoi urmează *cuvântul*. Tot ceea ce spui este un gând exprimat. El este creator și emite în Univers energie creatoare. Cuvintele sunt mai dinamice (s-ar putea spune: mai creatoare) decât gândul deoarece se află la un nivel diferit de vibrații față de gând. Ele întrerup (schimbă, modifică, afectează) Universul cu un impact mai mare.

Cuvintele sunt al doilea nivel de creație.

Apoi urmează *acțiunea*.

Acțiunile sunt cuvinte în mișcare. Cuvintele sunt gânduri exprimate. Gândurile sunt idei formate. Ideile sunt energii puse la un loc. Energiile sunt forțe eliberate. Forțele sunt elemente existente. Elementele sunt particule din Dumnezeu, părți din Totul, materia primă din orice.

¹ *Facerea*, 1,27.

Începutul este Dumnezeu. Sfârșitul este acțiune. **Acțiunea este Dumnezeu care creează – sau Dumnezeu trăit ca experiență.**²

– Vasăzică, gândul nostru funcționează ca un veritabil bu-merang. E bine de știut! O să am grijă ce **gândesc de acum încolo!** spuse Amaris, sorbind o gură din vinul fiert cu **scorțișoară pe care** îl pregătise prietena ei.

– Da, o să avem grijă amândouă! Hai mai bine să mai bem din vinul ăsta fiert și să mai mâncăm niște prăjiturile.

Astfel, cele două prietene își reluară șueta, trecând de la discuțiile filozofice la unele mai „lumești”...

*

Dușul fierbinte o revigoră pe Ana, după ce, mai întâi, își crease plăcere cu ajutorul acestuia. Era o practică pe care obișnuia să o facă des, de câte ori se afla departe de iubitul ei. Nevoile sale sexuale erau mai pronunțate decât ale unei femei obișnuite de patruzeci de ani, așa că, uneori, și le satisfăcea în felul acesta. Era preferabil pentru ea decât să fie nevoită să-și înșele bărbatul atunci când se afla departe de ea. Oricum, bărbatul ei știa de practica Anei. În primele luni în care se cunoscuseră, făcuse lucrul acesta în fața lui, fără nici un pic de jenă. Fusesse total dezinhbată atunci, deși nu crezuse că ar putea face lucrul ăsta vreodată în fața unui bărbat, și, mai ales, nu în fața unei camere video. Atunci când se cunoscuseră, Nick și Ana trăiau în țări diferite, ea în România iar el în Italia, și depărtarea, slujbele diferite, cu prea puțin timp liber, nu le permiteau să se vadă prea des. Își vorbeau totuși prin video în fiecare seară și, pentru ca Ana să țină focul pasiunii nestins, mai făcea uneori această practică.

După ce ieși din baie, în timp ce se îmbrăca, Ana se gândea cum ar privi-o cunoscutii, colegii de muncă, lumea întregă, dacă ar fi știut despre această „practică” a ei. Ana era învățătoare și

² N.D. Walsch, „*Conversații cu Dumnezeu*”, vol. I, pag. 97.

trebuia să păstreze o anumită conduită morală, având în vedere natura profesiei. Tocmai de aceea, avea puțini prieteni, iar printre colegi nu se remarcă decât prin profesionalism, căci nu prea îi plăcea să stea la taclale cu aceștia. Era genul de persoană căreia nu-i plăcea să dea raportul despre viața ei, tocmai de aceea evita discuțiile inutile, care nu duceau nicăieri. Ocoala, de asemenea, reuniunile colegiale, căci le considera o pierdere de timp, iar cercul ei de prieteni se restrânsese de ceva vreme, de când Ana decisese că nu mai rezona cu anumite persoane.

„De ce, oare, toată lumea crede că masturbarea, mai ales la o femeie, ar fi ceva rău? Și de ce toată lumea, toată societatea, a devenit atât de pudică și evită discuțiile despre sex? De ce, când vine vorba de sex, singurele sentimente pe care le au oamenii sunt rușinea și vinovăția? Când sexul este cea mai frumoasă descărcare și încărcare cu energie care s-a putut concepe vreodată? Este cea mai profundă operă creatoare care s-a putut imagina vreodată! Întâlnirea a două energii creatoare, care fac schimb între ele: Schimb de Energie Sinergică”.

„În explozia unirii lor, ei l-au cunoscut pe (Dumne)zeu și pe (Dumne)zeiță, pe Alfa și pe Omega, Totul și Nimicul, esența vieții, Experiența a Ceea ce este. Cei doi au devenit Unul – și o a treia entitate este adeseori creată din cei doi, în *formă fizică*. Carne din carnea lor. Sânge din sângele lor. Ei au creat, literalmente, *viață!*”³

Acest lucru ar trebui să-l învețe copiii despre sex de la părinții lor și mai apoi în școală. Că sexul este o energie creatoare. Că nu este o rușine să-ți privești propriul trup gol sau anumite părți ale propriului trup ori ale trupului altuia. Că plăcerea poate fi găsită chiar în natura propriei ființe. Copiii sunt oricum conștienți de propria sexualitate încă de la vârsta timpurie. Părinții sunt cei care le reprimă orice încercare de auto-observare în acest sens.

³ N.D. Walsch, „Conversații cu Dumnezeu”, vol. II, pag. 110.

Ana își amintea cum, în primul ei an de învățământ, pe vremea când era educatoare, avusese un băiețel în grupă, mult mai mic la vârstă ca restul, cu ceva probleme în familie, turbulent și violent. Pe lângă asta, micuțul se masturba de fiecare dată când se așeza în pătuț, iar când Ana se așeza lângă el pentru a-i potoli, uneori încerca să o pipăie și pe ea. Lucrul acesta se făcea în văzul celorlalți copii, care povesteau apoi acasă cele întâmplate, iar părinții veneau oripilați, să-i ceară socoteală educatoarei. În cele din urmă, Ana fusese nevoită să-i țină micuțului mânuțele, împreună cu o altă colegă educatoare, până când acesta adormea. De multe ori, copilașul se zbătea și lovea cu pumnișorii lui micuți în cele două educatoare. Atunci, acestea erau nevoite să-i lege mânuțele de pătuț până se culca. Ana făcuse lucrul acesta cu multă părere de rău, dar nu avusese încotro. Ceea ce făcea copilașul, deși într-o altă societate, mult mai luminată, ar fi părut normal și firesc, căci era o cunoaștere a propriului corp, în societatea în care Ana trăia, era o încălcare a limitelor decenței.

Nici ceea ce tocmai făcuse Ana acum câteva minute în duș nu se încadra în limitele decenței. De fapt, ce însemna pentru oamenii din societatea actuală decența? Respectarea unor standarde, a unor reguli. Doar că aceste standarde, aceste reguli, reprezintă părerea *unuia* despre ceea ce ar trebui să producă bucurie *altuia*. Iar limitele decenței, câteodată, pot ucide sexualitatea umană.

„Decența nu are nici o legătură cu valorile relative ale lui *corect* sau *greșit*. E posibil să fiți cu toții de acord că este *greșit* să omori un om, dar este oare greșit să alergi gol prin ploaie? E posibil să fiți cu toții de acord că este *greșit* să te dai la nevasta vecinului, dar este oare *greșit* să *te dai la* propria ta nevastă – sau ca nevasta ta să *se dea* la tine – într-un mod extrem de delicios? *Decența* se referă rareori la limitări legale. De cele mai multe ori, ea se referă la probleme simple, asupra a ceea ce e considerat ca fiind cum *se cuvine*.

...orice comportament este acceptabil atâ timp cât există un consimțământ mutual între toți cei implicați și afectați.

Întrebarea esențială în ORICE decizie pe care o luați este: «Ce ar face dragostea acum?»

Dragostea pentru *tine însuși*, dragostea pentru *toți* ceilalți care sunt *afectați sau implicați*. Dacă tu îl iubești pe celălalt, nu vei face nimic din ceea ce crezi că ar putea să-l rănească sau chiar l-ar răni. Dacă există vreun semn de întrebare sau un dubiu, vei aștepta până ce totul îți va deveni clar.”⁴

Copiii ar trebui deci să fie învățați, încă din cea mai fragedă pruncie, să vadă latura romantică a părinților lor, mai ales faptul că dragostea fizică este ceva foarte natural, de care nu ar trebui să se rușineze. Părinții ar trebui să glumească despre acest subiect cu copiii, să vorbească despre sex cu ei, să-i ajute să-și cunoască propria sexualitate. Atunci, multe din tarele societății actuale posibil că ar dispărea: pedofilia, violul, avortul, prostituția etc. Să nu uităm că în unele civilizații – primitive le-am putea spune noi, dar, de fapt, mult mai evolute conceptual –, cum ar fi aborigenii sau polinezienii, se face dragoste de față cu ceilalți. Aceste civilizații nu știu ce înseamnă viol și nici crimă, cu atât mai puțin o crimă pasională. În aceste civilizații, prostituția este considerată ca ceva absurd și puțin probabil ca vreun membru al acestora să aibă disfuncții sexuale. Pe când noi, cei din lumea așa-zis civilizată, facem sex pe ascuns, ne rușinăm de asta de cele mai multe ori, apoi ieșim și omorâm, fără pic de rușine, oameni în vâzrul tuturor.

Astfel medita Ana, gândindu-se la toate valorile sau non-valorile pe care le avusese, și ea, la un moment dat. Își făcea mental o selecție, pentru că știa deja pe care dintre ele le va transmite propriului copil. Se privi în oglindă cu mândrie, încântată de trupul ei încă adolescentin, acum la patruzeci de ani. „Sunt frumoasă!”, își spuse ea, aruncând o ultimă privire în oglindă. „Nu m-aș da pe

zece puștoaice de douăzeci de ani!” Și cu gândul acesta în minte, plecă spre întâlnirea de grup...

*

Iar la întâlnirea de grup discuția se purtă din nou în jurul aceluiași subiect: universuri paralele. Despre relativitatea timpului. Despre faptul că totul se petrece în prezent, aici și acum. Timpul curge diferit pentru observatori din sisteme de referință diferite. Teoria relativității, elaborată de Einstein. Viteza e relativă, depinzând de mișcarea observatorului, cel raportat la care este stabilită. Spre exemplu, pentru un observator aflat într-o gară, un tren care se apropie de stație are o anumită viteză de deplasare, care se modifică în timp, dar, relativ la pasagerii săi, trenul pare a sta pe loc. Timpul este doar o chestiune de percepție. De aceea s-au și creat portalurile de călătorie în timp. Și grupul a creat în seara aceea un portal energetic. Portalurile energetice se creează și se deschid atunci când un grup de oameni se întâlnesc și emit simultan energii, fluxuri luminoase energetice, care sunt benefice întregii omeniri. Se numesc portaluri, dar, de fapt, sunt culoare energetice create de energia ființelor pământene, conștiente de menirea lor pe acest pământ, în acest spațiu tridimensional. Se spune că aceste culoare energetice există din cele mai vechi timpuri. Strămoșii noștri, adevărați inițiați, prin intermediul acestor culoare, luau legătura cu ființe aflate în corpuri energetice sau chiar ființe aflate în corpuri materiale, altele decât cele umane. Fiecare dintre membrii grupului deschise propriul portal în seara aceea. Fiecare reușise să aducă ceva dintr-o viață trecută. Chiar și Ana, deși nu reușise să intre în propriul portal energetic, se întoarse din starea de meditație cu un sentiment de pace și liniște pe care nu îl mai avusese demult.

Când se întoarse acasă, își puse pe laptop un episod din serialul ei preferat. Serialul avea aproximativ aceeași temă cu cea

⁴ N.D. Walsch, „Conversații cu Dumnezeu”, vol. II, pag. 120-121.

a meditației: călătoria în timp. Personajul, un economist de patruzeci de ani, rodat de vreme și de viață, se simte vinovat de moartea copiilor și a soției, căreia refuzase să-i împrumute propria mașină, căci a ei era stricată, și făcuse un accident fatal. În momentul în care este pe cale să se sinucidă, îi iese în cale o bătrână care îl salvează și îi oferă ocazia să treacă printr-un portal al timpului, ce îi permite să intre în universuri paralele pentru a încerca să împiedice tragedia. Totuși, de fiecare dată, alegerile făcute în universul respectiv conduc la o altă tragedie. În cele din urmă, eroul catalan, căci catalana era limba vorbită de actori, își dă seama că bătrâna din fața sa nu era alta decât propria soție, care, făcuse, la un moment dat, propriile alegeri și își crease propriile universuri.

Mergând la culcare, Ana își aminti de un alt serial pe care îl vizionase, tot legat de călătoria în timp, de data asta în trecut. Undeva, prin America zilelor noastre, un proprietar de fabrică de mașini construise un fel de mașină a timpului, care fusese acaparată de un terorist ce dorea să schimbe istoria Statelor Unite. O tânără profesoară de istorie, un soldat și un inginer formează echipă pentru a împiedica teroristul să schimbe cursul istoriei. Ei trec prin diferite evenimente istorice, pe care, totuși, în ciuda încercărilor, nu reușesc să nu le modifice măcar parțial.

În timp ce încerca să adoarmă, Ana se gândea la cele două seriale vizionate și la diferența dintre ele. În timp ce într-unul dintre ele eroul încerca să intre într-un univers paralel din propria viață, de fapt o realitate paralelă, cu intenția clară de a schimba cursul evenimentelor, în celălalt, eroii se străduiau din răzputeri să nu schimbe nimic, pentru că nu mai era vorba doar de propria viață, care s-ar fi putut modifica, ci poate chiar de a întregii omeniri.

Legat de acest lucru, Ana își aminti cum, cu două zile în urmă, aflate că exista o persoană în viața ei și a lui Nick, care încercase să le modifice cursul vieții prin tot felul de practici ezoterice de magie neagră. Era vorba de vecina lor de palier, prietenă bună și confidentă a iubitului ei, precum și prietenă a Anei de ceva

vreme. În ultimul timp, relația dintre Nick și Ana se mai răclise și nu mai comunicau ca înainte, mai ales de când Ana pierduse, la aproximativ cinci luni, cea de-a doua sarcină pe care o avusese cu Nick. Își amintise cum femeia respectivă se oferise chiar să le boteze copilul. Cei doi părinți nu hotărâseră încă nimic în această privință, totuși se pare că femeia le purtase ghinion. Iar atunci când aflase că femeia aceea le purta sâmbetele la amândoi, Ana fusese foarte șocată. Nu se aștepta la așa ceva. I se părea că se repetă din nou povestea cu fostul partener, Luclan, a cărui fostă soție se ocupa cu aceleași tehnici necurate. „Va trebui să fac ceva în legătură cu asta!” își spusese ea în gând, în timp ce somnul o cuprindea ușor.

*

Și, într-adevăr, Ana făcuse ceva! Se despărțise de Nick! Fusese decizia ei, și faptul că putuse să ia această decizie, așa, fără nici o remușcare, o făcuse să se simtă nemaipomenit. Începuse să-și dea seama ce femeie puternică devenise! Pentru prima oară în viața ei, Ana se iubea pe ea însăși atât de mult, încât nu mai era dependentă de dragostea unui bărbat! În ziua în care luase această hotărâre, se simțise atât de bine, încât începuse să cânte și să danseze prin casă. Senzația pe care o avea era una de putere, de independență. Parcă ar fi fost o împărăteasă la propria încoronare! „S-a trezit Anne Boleyn din mine!” îi spunea Ana prietenei Amaris, în timp ce îi povestea despre decizia ei, printre hohote de râs.

De ce Anne Boleyn? De ce tocmai regina Angliei, cea de-a doua soție a lui Henric al VIII-lea și mama reginei Elisabeta I? Singura regină care fusese încoronată cu coroana regală separat de soțul ei? Pentru că, odată, mai demult, într-o regresie de grup, Ana se văzuse pe sine într-o viață anterioară ca întruchipare a acestei regine. O femeie care nu se născuse regină, ci devenise astfel prin intermediul unui bărbat, și care, datorită acestui fapt,